

i Partistridighederne. Det tror jeg næsten er overflødig at sige efter den Bemærkning af det ærede Medlem for Maribus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at naar man henvender sig til Hans Majestæt Kongen, saa henvender man sig naturligvis til den i Grundloven omtalte konstitutionelle Konge, og selvfølgelig med Bevidsthed om, at det Svær, man faar — det vil sige den Beslutning, som fremgaar deraf, nemlig med Hensyn til Ministeriets Dannelse — ikke er den uansvarlige Konges, men ogsaa Ministeriets, som er ansvarlig derved, og som man i det paagældende Tilfælde kan holde sig til. Jeg tror forøvrigt, at vor sidste Adresse hele Indhold og Form er tilstrækkelig til at vise, at Partistriden var det, som vi allemindst vilde inddrage Hans Majestæt Kongen i, idet vi netop hævdede, at det, som vi trængte til fra oven, var en Ledelse, som kunde hidføre, at alle Samfundsklasser deltog i og arbejdede paa at føre Folket til en lykkelig Fremtid, altsaa netop en Ledelse, som stod udenfor Partistriden. Vi vilde ikke ved denne vor sidste Adresse søge at tvinge Hans Majestæt Kongen ind i en bestemt Partiretning, men tværtimod søge at opnaa, at der kom et nyt Ministerium, der ikke saa meget som det nuværende Ministerium repræsenterede et bestemt Parti.

Justitsministeren: Jeg finder strax i Diebliffet kun Anledning til at indpegaa en eneste Bemærkning af den ærede Didsfører for den motiverede Dagsordens Indbringere. Jeg maa tilstaa, at det er mig uforstaaeligt, hvorledes det ærede Medlem kan have forstaaet min Udtalelse saaledes, som om jeg havde sagt, at Folkethinget inddrog Hans Majestæt Kongen i Partistriden ved at indgive en Adresse til Hans Majestæt Kongen (Stemmer: So! So!). Ja, det er overordentlig let at raabe: So! So! men jeg vil bede ærede Medlemmer om at være forsikrede om, at deres Opfattelse af mine Ord ikke er bedre end min egen, og ved at se efter i Rigsdagstidenden vilde de i alt Fald se, at hvad jeg har sagt, og hvad jeg ikke blot sagde een Gang, men gjentagne Gange paa en meget bestemt Maade, var dette, at Hans Majestæt Kongen tog ikke Del i og traadte ikke ind i Partistriden derved, at han i Kraft af sin kongelige Magt og Værdighed i et enkelt Tilfælde tog sin Bestemmelse. Jeg sagde, at dette var ikke nogen Inddragelse i Partistriden; men jeg tilføiede ganske vist, at hvis der skulde kunne være Tale om, at Hans Majestæt Kongen var bleven dragen ind i Partistriden — hvilket jeg benægtede —, saa var dette slet fra Folkethingets Side, men ikke fra Ministeriets Side. Dette er imidlertid noget ganske Andet end det, som det ærede Medlem tillod sig at lægge mig i Munden.

Solstein-Ledreborg: Jeg har forstaaet

den høitærede Justitsminister, som det lader til, at en stor Del Medlemmer her i Salen have forstaaet ham; men nu ser jeg imidlertid, at det ikke har været den høitærede Ministers Mening at ville drage Hans Majestæt Kongen ind i Partistriden. I Forbigaaende skal jeg dog kun bemærke, at naar den høitærede Minister erklærede, at han har sagt, at Kongen ikke droges ind i Partistriden ved at have sin Mening og tage sin Beslutning, saa har jeg ogsaa kun paastaet, at han droges ind i Partistriden, naar hans Skrivelse blev offentliggjort paa den Maade, som Slet er i dette konkrete Tilfælde, og hvorvidt jeg har havt Ret heri eller ikke, haaber jeg, at det ærede Thing om lidt vil dømme om, og naar den høitærede Minister har paastaet, at det ikke har været Meningen at drage Hans Majestæt Kongen ind i Partistriden, saa vil jeg kun dertil sige, at Ministeriet har valgt en overordentlig uheldig Form til at vise denne Mening, thi det er umuligt for noget Menneske at forstaa, hvad her er slet, paa anden Maade end som et forfæltigt Forsøg paa at bruge Hans Majestæt Kongen som et Argument i Partikampen. Dersom Ministeriet imidlertid ikke har havt denne Mening, da er det saa meget bedre, og saa glæder jeg mig over, at denne Dagsorden er saaledes affattet, at jeg næsten tør sige, at Ministeriet selv kan tiltræde den, idet denne jo ikke nedlægger en Indsigelse imod Noget, som den siger at Ministeriet har gjort, men kun nedlægger en Indsigelse imod, at det Skridt, som Ministeriet har gjort, et Skridt, som det nu lader til, at Ministeriet ikke har gjort ganske bevidst, og hvis Konsekventer synes at have været uklare for Ministeriet i det Diebliffet det gjorde det, at dette Skridt leder til, at Kongens Person bliver inddragen i Partikampen. Kort sagt, naar det forholder sig saaledes, som vi nu efter Justitsministerens Erklæring maa antage, saa mener jeg, at Ministeriet maa være fuldstændig enigt med os i at sørge for, at der ikke ud af dette uheldige Skridt — thi saaledes maa vi vel nu alle være enige om at betegne det — skal fremkomme saadanne Konsekventer, som Ministeriet og vi ere enige om at sty, nemlig at Hans Majestæt Kongen drages ind i Partistriden, og det vil da være en stor Glæde og Gæde for os Forslagsstillere, naar vi ogsaa kunne gjøre Regning paa det høie Ministeriums Stemmer for vor Dagsorden.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det synes, at Diskussionen ved det sidste Foredrag har faaet et lettere Sving, og at man nu maaske er kommen til et Stadium, som i det Hele taget ogsaa efter min Mening passer bedre med den virkelige Betydning af den fremkomne Interpellation; men jeg vil dog tillade mig et Par Ord med Hensyn til disse sidste Uttringer, og hvad dermed staar i Forbindelse.